

РЕШЕНИЕ

№ 16829

гр. София, 01.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 02.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **13610** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и следващите от АПК, вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба от Т. А. К. с ЕГН[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], ет. 4. ап.11, чрез адв. С., срещу Заповед № РД14-1214/03.12.2025 г. на Министъра на културата, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл във вр. с чл. 108 от ЗДСл му е прекратено служебното правоотношение за заеманата от него длъжност „главен секретар“.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на заповедта на основанията по чл.146, т. 3, т.4 и т. 5 АПК - постановена в противоречие с материалния закон и съществени нарушения на административно-производствените правила, за което в жалбата излага подробни аргументи. Изложени са доводи за предходното прекратяване на правоотношението за същата длъжност и на същото правно основание - със Заповед № РД14-205/10.03.2025 г. на министъра, отменена с Решение № 17273/21.05.2025г. по адм.д. 3416/2025г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 11717/19.11.2025г. по адм.д. 7683/2025г. на ВАС. Във връзка с влязлото в сила съдебно решение, на 02.12.2025г. оспорващият подал заявление в министерството на културата на основание чл.122, ал.1 АПК , че желае да бъде възстановен на заеманата длъжност "главен секретар". На 03.12.2025г. със Заповед № РД14-1213/03.12.2025г. на министъра на културата бил възстановен на длъжността, но още същия ден със Заповед № РД14-1214/03.12.2025 г. на министъра на културата било прекратено правоотношението му.

Претендира допуснати съществени нарушения на основание, че посочените в заповедта фактически основания за издаване на заповедта - констатирани нарушения в Доклад от дата 15.11.2024г за резултатите от извършена извънпланова проверка на Министерството на

културата, изготвен от държавни инспектори в Главния инспекторат към Министерския съвет, са разгледани в хода на образувано дисциплинарно производство № 14 / 2024г., приключило с решение на Дисциплинарния съвет при министерството по протокол от 05.121.2025г., че няма допуснато нарушение от страна на оспорващия. Въз основа на това претендира, че заповедта на министъра е в противоречие и невярно излага факти, след решението на дисциплинарния съвет. Цитираното на стр. 6 и стр. 7 от заповедта писмо с в. № 92-00-595/2025г. на Сметната палата за установени съществени неправилни отчитани, установени по време на извършен финансов одит на консолидирания годишен финансов отчет на министерството на културата за 2024г., оспорващият не бил запознат, не е изисквано и становище от него, с което претендира извършено нарушение на чл. 26, ал.1 и чл.34, ал.3 АПК, както и, че административният орган не е извършил каквито и да са процесуални действия за изясняване на фактите и обстоятелствата, както и за събиране на доказателства по писмото на Сметната палата - нарушение на чл.35 и чл.36, ал.1 АПК.

Също претендира, че към датата на издаването на оспорената заповед са изтекли сроковете по чл.94, ал.1 ЗДСл за налагане на наказание във връзка с твърденията в заповедта за извършени нарушения, а предвид факта, че оспорената заповед е издадена на различно правно основание - чл. 107, т.5 ЗДСл, било ненужно да се обсъждат основания за дисциплинарна отговорност.

Освен горното, в жалбата са изложени и твърдения, че е служител в Министерството на културата от 2019 г., първоначално като "ръководител инспекторат", а от няколко години и длъжността "главен секретар", винаги работата му е оценявана като отлична, за а 2024 г. - също "изключително изпълнение".

В заключение счита, че в заповедта не са изложени фактически обстоятелства, обуславящи обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения от оспорващия, от което претендира нарушено право на защита и съществено процесуално нарушение.

Счита, че с издаването на процесната заповед е допуснато и нарушение на целта на закона, по аргумент от отменената заповед на идентично основание, определя издаването на оспорената заповед като административен произвол, преследване на друга цел извън законоустановената, министърът системно се опитвал да отстрани оспорващия от държавна служба, при демонстративно незачитане на основни принципи на правото.

По тези съображения, с жалбата се иска от съда да постанови отмяната на оспорената заповед. В съдебно заседание жалбата се поддържа от оспорващия лично и от адв. С., а в ход по същество се претендира и основателността ѝ. Претендира разноски по списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът, министърът на културата, в писмен отговор оспори жалбата изцяло като неоснователна. Пред съда чрез юрк. И., също оспори жалбата, а в ход по същество претендира законосъобразност на заповедта на всички основания по чл.1146 АПК€ Претендира прекомерност на адвокатския хонорар по искането за разноски, като счита, в случай, че бъде уважена жалбата, да бъде намален до минимума по чл.8,1 ал. 3 от Наредбата, тъй като делото не е от фактическа и голяма правна сложност, счита хонорар от 2000 евро за прекомерен. Претендира също разноски.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и за послужване адм.д. 3416/2025г. на АССГ.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, извърши на основание чл.168, ал.1 АПК дължимата служебна проверка на оспорената заповед на основанията по чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед е връчена на дата 03.12.2025г., а жалбата до съда е подадена на дата 16.12.2025г., с оглед на което е подадена в срок.

По фактите съдът приема следното:

На основание чл.122, ал.1 ЗДСл във връзка с влязлото в сила Решение № 17273/21.05.2025г. по адм.д. 3416/2025г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 11717/19.11.2025г. по адм.д. 7683/2025г. на ВАС, и отмяната на Заповед № РД14-205/10.03.2025 г. на министъра на културата, и подадено заявление, със Заповед № РД14-1213/03.12.2025г. - на министъра на културата Т. К. е възстановен на длъжността "главен секретар" в министерството на културата. Тази длъжност е заемана от оспорващия преди прекратяване на правоотношението с отменената от съда заповед, като титуляр на длъжността е назначен със Заповед № РД 14-44/20.01.2023г.

С оспорената по делото Заповед № РД14-1214/03.12.2025 г., министърът на културата, на правно основание чл. 107, ал.1, т. 5 вр. чл.108 ЗДСл, повторно е прекратил служебното правоотношение с Т. К. за длъжността "главен секретар" в същото министерство, като от фактическа страна е изложил в обобщение следните съображения:

В мотивите са обсъдени по съдържание разпоредбите на чл.8, ал.1 и ал.2 от Закона за администрацията; чл.11, 12, 30, т.4, б. "а" и 33 от Устройствен правилник на министерството на културата, чл.8, ал.1 от вътрешни правила за документооборота в същото министерство, от същите разпоредби бил видно, че длъжността главен секретар е от ключово значение за нормалното, качествено и законосъобразно функциониране на администрацията на министерството.

От фактическа страна в мотивите на заповедта са обсъдени нарушения за следното:

1. Установеното с Доклад за резултатите от извършена извънпланова проверка в министерството на културата с изх. № 02.12-33/15.11.2024г., изготвен от Главния инспекторат при Министерски съвет, по отношение на Т. К.:

- Не е спазил правилата на Закона за администрацията и на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (чл. 2, т. 1 и чл. 5, ал. 3) при изготвянето на предложение до министъра на културата За обявяване на процедура при мобилност по реда на чл. 81а от ЗДСл: -не е изпълнил основната цел на длъжността си, разписана в длъжностната характеристика (утвърдена на 12.01.2023 г.) - да координира и контролира дейността на администрацията в изпълнение на законовите и подзаконовите нормативни актове, свързани с дейността ѝ; -в нарушение на чл. 12 от Устройствения правилник на Министерство на културата не е координирал и контролирал дейностите, свързани с осъществяване на бюджетния процес и финансирането на второстепенните разпоредители с бюджет по бюджета на Министерство на културата; -в нарушение на чл. 6, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация, в качеството си на оценяващ ръководител, е оценил директора на дирекция „Сценични изкуства и художествено образование“ без същият да има действително отработени най- малко 6 месеца на тази длъжност, в резултат от което на съответния служител е увеличено неправомерно основното месечно възнаграждение с 20% ; -в нарушение на т. 1 и т. 2 от раздел II на Вътрешните правила за подготовката и провеждане на инвентаризация на активите и пасивите в Министерство на културата през 2024 г. са извършени годишни инвентаризации в българските културни институти във В., Л. и Р.; в нарушение на чл. 1, ал. 1 от Кодекса на труда и чл. 5, т. 2 от Вътрешни правила, регламентиращи процедурата по сключването и контрола по изпълнението на гражданските договори в Министерство на културата, е допуснато сключване на граждански договори за изпълнение на дейности, които са част от функциите на дирекция „Бюджет и финансово-счетоводни дейности“,

разписани в чл. 20 от Устройствения правилник на Министерство на културата (прикрити трудови договори).

В оспорената заповед са цитирани актове, издадени от Т. К., послужили като мотиви на инспекторите за да формират изводите за допуснати нарушения, каса есе за докладни записки от 04.07.2023г. и 26.04.2024г., данни за процедурата за подбор за заемане на длъжността директор на Дирекция "Бюджет и финанси, отбелязано е, че при извършена проверка през 2023г. на министерството в доклад от 16.11.2023г., също били констатирани нарушения в дейността на Т. К.

2.Като следваща група основания в оспорената заповед, идентично изведени от доклада на инспектората, са посочени допуснати нарушения от директора на Дирекция "Бюджет и финанси" при министерството, в която връзка в доклада е констатирано, че в нарушение на чл.12 от Устройствения правилник на министерството главният секретар Т. К., не е координирал дейностите, свързани с осъществяване на бюджетния контрол. В подкрепа на този довод, министърът се е позовал и на получени писма през 2024г. от Сметната палата, с които министърът бил уведомен за неправилни отчитания по време на финансовия одит на консолидирания годишен финансов отчет на министерство на културата за 2024г, като в резултат Сметната палата докладвала отрицателно мнение, основано на констатирани 20 несъответствия със законодателството.

3. докладна записка № 24-09-81 от 23.04.2024 г. на директора на дирекция „Международно сътрудничество, европейски програми и регионални дейности“ е поискано одобрение за провеждане на годишна инвентаризация в мрежата на Българските културни институти. В тази връзка Т. К., в качеството си на главен секретар, е издал заповед № РА 13-86 от 15.05.2024 г., Заповед № РА 13-122 от 24.06.2024 г. и заповед № РА 13-164 от 10.09.2024 г. за командировки съответно до [населено място], [населено място] и [населено място]. Посочено е, че иницирането на инвентаризациите с докладна записка, било в нарушение на т.1, раздел II т Вътрешните правила за подготовка и провеждане на инвентаризация.

По т. 4. от заповедта е вменено нарушение, извършено през 2023 и 2024г. в нарушение на чл.5, т.2 от Вътрешни правила, реламентиращи процедурата по сключването и контрола по изпълнението на гражданските договори в министерството, е допуснато сключването на граждански договори с предмет, който е включен във функциите на дирекция "Бюджет и финанси", главният секретар, съгласувал докладните записки, с които се предлагало сключването и договорите.

По т. 5 от заповедта е посочено, че на 30.01.2024 г., оспорващият е поставил като оценяващ ръководител, оценка "изключително изпълнение" на служител, който не е отработил 6 месеца на оценяваната длъжност, с което нарушил чл.6, ал.3 от НУРОИСДА, и така на служителя неправомерно било увеличено месечното възнаграждение с 20%. Изтъкнати са и доводи, че индивидуалните работни планове на четирима директори на дирекции в министерството, не били съгласувани и утвърдени с Т. К., което било установено на междинните срещи в периода юни/юли 2025г., посоченото е квалифицирано като управленска некомпетентност от Т. К., Блокирало избавяло следващите етапи по оценяване на изпълнението, посочено и системно неприлагане на разпоредбите на НУРОИСДА прието за установено, че главният секретар не е изпълнил задълженията си по тази наредба. като не е съгласувал и утвърдил, чрез подписване на формулярите на преките си подчинени между 01.01. и 31.01.2025г. , което бездействие е квалифицирано като нарушение на чл.10, ал.1 от същата наредба.

В обобщение, въз основа на горните констатации и тези по доклада от 15.11.2024г., е формиран в заключение извод, че Т. К. не притежавал качества, необходими да се справя с

възложените му функционални задължения като главен секретар на министерството. От описаната фактическа обстановка било видно, че в случая не се касаело за еднократно извършване на нарушения на нормативни актове, а цялостно поведение, разкриващо обективна невъзможност да изпълнява заеманата длъжност. Изложени са съображения за функциите на главния секретар, произтичащи от закона. Предвид констатираните действия на систематично и многократно нарушаване и неспазване на приложими нормативни актове и вътрешни правила, Т. К., в качеството му на главен секретар, възпрепятствал нейното качествено и законосъобразно функциониране. Изложените констатации в доклада от 15.11.2024 г. на Главния инспекторат, констатациите на сметната палата за консолидирания годишен финансов отчет на министерството и неспазването на разпоредбите на НУРОИСДА, водели до извод, за липса на необходимите качества от страна на Т. К. да се справи с изпълнението на функциите, правомощията и задълженията, вменени на главния секретар, което от своя страна поставяло служителя в обективна невъзможност да продължи да изпълнява възложените му функции като главен секретар и това налагало прекратяване на служебното му правоотношение.

Преди да бъде издадена оспорената заповед, няма данни да са проведени процесуални действия с участието на оспорващия.

По административната преписка са представени цитираните в заповедта актове, в това число доклада от 15.11.2024г. на Главния инспекторат - л. 154 от делото, Одитния доклад на Сметната палата за извършен финансов одит на консолидирания годишен финансов отчет на министерството на културата за 2024г. и писмо от Сметната палата с вх. № 92-595/17.06.2025г. на министерството на културата - л. 203 и сл. от делото,, и другите цитирани, както и дисциплинарно производство № 14/2024г. - образувано със Заповед № РД 09-1518/18.11.2024г. - л. 327 от делото, срещу Т. К. на Дисциплинарния съвет при Министерството на културата, представен е и Протокол от 05.12.2024г. - л. 345 от делото. Видно от протокола единодушно е взето решение, че не е допуснато дисциплинарно нарушение и е прекратено делото. Видно е също така, че делото е образувано срещу Т. К. за установяване на извършено дисциплинарно нарушение във връзка с констатациите по Доклада от 15.11.2024 г. на Главния инспекторат, като също се установява, че в мотивите на оспорената заповед и в мотивите на Протокола от заседанието на дисциплинарния съвет, идентично са описани, съответно оценявани констатираните нарушения.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – министъра на културата, като орган по назначаването за служителите в Министерство на културата и на него, съобразно закона, са възложени правомощията за да прекрати служебното правоотношение.

Както е посочено в съдебното решение на ВАС за отмяната на преходната заповед за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия, разпоредбата на чл.107, ал.1, т. 5 ЗДСл, предоставя право на органа по назначаването да прекрати без предизвестие служебното правоотношение, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява задълженията си извън случаите

на чл. 103, ал. 1, т. 3 от закона, визиращ хипотези на трайна нетрудоспособност. Както е установила съдебната практика, за да разпоредбата предполага да са изпълнение кумулативно три предпоставки: а) да е създадена нова фактическа обстановка; б) същата да води до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и в) причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението

В казуса по делото не са установени факти, обосноваващи промяна на обстоятелствата и възникнала във връзка с това обективна невъзможност за изпълнение на служебните правомощия от Т. К., като главен секретар на министерството на културата, поради което не са осъществени материалноправните предпоставки за прекратяване на служебното правоотношение на посоченото в заповедта правно основание. Видно от изводите въз основа на фактическите констатации, се касае за вменяване на извършени нарушения на закона от Т. К. при изпълнение на функциите на заеманата длъжност "главен секретар". В случай на установено дисциплинарно нарушение от държавен служител, законодателят изрично е предвидил налагането на дисциплинарно наказание, такъв не е казуса по делото, поради което съдът не следва да формира изводи по вменените на оспорващия нарушения в мотивите на оспорената заповед. Приложената материално правна разпоредба не предполага извършено дисциплинарно нарушение. Неизпълнението на служебните задължения е обстоятелство от субективен характер, което би могло да бъде основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност или да бъде съобразено при атестирането на служителя, но не съставляват основание за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл.

Следователно, както се претендира и с жалбата до съда, оспорената заповед не съдържа фактически обстоятелства, съответстващи на посоченото в заповедта за прекратяване на служебното правоотношение правно основание - чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, обуславящи обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения. Посоченото несъответствие е в противоречие с изричното изискване на чл. 108, ал. 1, изр. 2 ЗДСл и е самостоятелно основание за отмяна на оспорената заповед, която не съдържа мотиви, които да обосноват прекратяването на служебното правоотношение.

При този формален порок, заповедта е издадена и в противоречие с материалния закон, тъй като предпоставките на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение не са изпълнени. Изложените в административния акт обстоятелства са свързани с неизпълнение на служебните задължения и не попадат в обхвата на разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. Както вече се посочи, цитираният текст предполага промяна в обстоятелствата, възникнала независимо от волята на страните по служебното правоотношение, която води до невъзможност държавният служител да изпълнява задълженията си.

По тези съображения оспорената заповед е незаконосъобразна на основание чл.146, т. 2, т. 4 АПК., а поради издаването ѝ непосредствено след като Т. К. е възстановен на длъжността главен секретар, действително е преследвана цел, различна от закона, обективирана в чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл, а целта е била непременно да бъде прекратено правоотношението с оспорващия, от което следва и нарушение на чл.146, т 45 АПК - превратно упражняване на власт.

На основание изложеното, поради незаконосъобразност на оспорената заповед на посочените основания по чл. 146, т. 2, 4 и 5 АПК, съдът следва да постанови отмяната ѝ.

При този изход на спора и направено своевременно искане за присъждане на разноски, съдът следва да присъди такива на оспорващия. По направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение - в размер на 2000 евро, изложените бланкетни съображения, че делото не се характеризира с фактическа и правна сложност, са изцяло бланкетни и немотивирани, а доколото съдът по арг. от чл.143 АПК няма правомощие служебно да преценява прекомерност на разноските, не следва да коригира адвокатското възнаграждение. За същото следва да бъде осъдено юридическото лице Министерство на културата.

На основание изложеното и чл.172 , ал.2 АПК, съдът
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от Т. А. К. с ЕГН[ЕИК], у Заповед № РД14-1214/03.12.2025 г. на Министъра на културата, с която на основание чл. 107, ал.1, т. 5 от ЗДСл във вр. с чл. 108 от ЗДСл му е прекратено служебното правоотношение за заеманата от Т. А. К. длъжност „главен секретар" в същото министерство.

ОСЪЖДА Министерството на културата ДА ЗАПЛАТИ НА Т. А. К. с ЕГН[ЕИК], сумата от 2000 /две хиляди/ евро за разноски.

Решението може да Бъде обжалвано пред Върховен административен съд и в 14 -дневен срок от съобщението.

Съдия: